

det, saa skal jeg sige, hvorfor jeg ikke gjorde det. Fordi jeg finder det aldeles meningsløst, at man ved Motiveringerne af Andetbidragsbevillinger ikke skulde kunne tage andre Hensyn end rene Realitetshensyn, og er ude af Stand til at tage statsretlige eller konstitutionelle. Jeg betragter dette som saa meningsløst, at jeg ikke vil nedlade — ikke vil indlade mig paa at spille Tiden med at imødegaa det.

Ordføreren (Holstein): Jeg veed, at det ærede Medlem har den Stil, naar det passer ham, at sige, at han ikke kan høre, og det gør mig ondt, at han ikke kan det, men jeg tror, at det ærede Medlem, naar han virkelig ikke kan høre, vilde gjøre bedst i at tage en anden Plads, det er nemlig arriveret for ofte i det ærede Medlems Liv, at han ikke kan høre, naar det ikke passer ham. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Overenskomsten i 1882, da lægger jeg Vægt paa at slaa fast, hvad jeg allerede har sagt, og er derfor nødt til igjen at modsige det ærede Medlem. Jeg lægger Vægt paa det af den Grund, at jeg vil betragte det at fortolke Overenskomsten saaledes, som det ærede Medlem nu gjør, som ikke ganske loyalt ligeoverfor de daværende Kontrahenter, de daværende Thing. Thi at fortolke den da sluttede Overenskomst om Dækning af Universitetets Understud, saalænge der var en Kapitalformue, som en Overenskomst, der skulde gjælde ud over den Tid, altsaa ikke blot vedrøre Kapitalformuen men vedrøre hele Universitetets Formue ogsaa den urørlige, anser jeg som stridende mod den daværende Overenskomst, og jeg vil for mit Vedkommende ikke være Skyld i, at Thinget skal have Skyld for nogle Aar efter at have opstillet en Fortolkning, som jeg anser for aldeles uoverensstemmende med Overenskomsten. Jeg tror ogsaa af Ordlyden af Overenskomsten af 1882 at være i Stand til at bevise, at den Fortolkning, som det ærede Medlem nu opstiller af den, er aldeles uholdbar. Sagen er nemlig den, at dersom der i 1882 var sigtet til Mere end Dækning af Understudet i Forhold til Kapitalformuen, saa maatte det være sagt enten i selve Overenskomsten eller i Landsthingsmedlemmernes Udtalelser eller i Fællesudvalgets Indstilling. Saa maatte der være nævnt Ordet „Formue“ og ikke udtrykkelig „Kapitalen“, men der nævnes netop kun „Kapitalen“. Der staar her, at der ved denne Tilføjelse: „eventuelt ved rentebærende, opsigelig Saan“, sigtes til udtrykkelig at give Ministeriet Valget mellem at dække Understudet ved Realisation af Kapitalen eller ved

Saan, men der tales slet ikke om Andet, der tales kun om disse to Muligheder: Kapitalforbrug eller Saan, Forbrug af selve den urørlige Formue nævnes ikke. Og hvorfor ikke? Fordi det slet ikke var Gjenstand for Overenskomst eller Overveielse den Gang. Derfor siger jeg, at Ordlyden ikke stemmer med den Fortolkning, det ærede Medlem gjør gjældende, at det ikke blot dreier sig om Kapitalen, men ogsaa om den urørlige Formue. Den urørlige Formue var slet ikke den Gang Gjenstand for nogen Overveielse. Dernæst fortolker det ærede Medlem Ordene i det gamle Finantslovsforslag, Finantslovene fra da til nu, som om der var Tale om, at Ministeriet først kunde bruge Kapitalformuen, og derefter, naar Formuen var forbrugt, skride til Stiftelse af Saan. Sa, saaledes kan det naturligvis fortaas, naar man hænger sig i Ordene. Men det strider dog aldeles mod Fællesudvalgets Betænkning, idet det udtrykkelig her nævnes, at det, man vil give Ministeriet, er Valget mellem enten Kapitalforbrug eller Stiftelse af Saan. Det er altsaa en samtidig Foranstaltning, der sigtes til, og hvad der er bestemt udelukket, er enhver Brug af den faste urørlige Formue. Den er ikke omtalt, og derpaa er der ikke tænkt i 1882, og jeg vilde derfor anse det for et høit Grad uloyal Fortolkning af den sluttede Overenskomst, hvis man nu her fra Thingets Side i Aar lægger ind deri, at der ogsaa da er tænkt paa at pantsætte eller maaske realisere Universitetets faste Eiendomme. Det er, hvad den formelle Side angaar. Hvad den reelle Side angaar, vil jeg sige, at det er ikke nok, naar det ærede Medlem siger, at han finder det ganske urimeligt at antage, at Finantsministeren kunde skride til Realisation af Pantet eller til at sætte sig i Besiddelse af Formuen. Thi det er jo ikke nok, at det ærede Medlem siger, at han finder det urimeligt, thi den ærede Finantsminister har jo i de senere Aar gjort saa mange Ting, som det ærede Medlem har sagt, at Finantsministeren ikke kunde eller vilde gjøre, saa i den Henseende maa der Mere til end en blot Tillidsærklæring fra det ærede Medlems Side. Vi ere jo saa vantede til, at der fra Administrationens Side administreres saa egenmægtig som muligt, og det ikke blot i de provisoriske Tider, men længe før, og at den navnlig paa det sikkersielle Omraade udbider sin Myndighed saa meget, den kan. Jeg skal blot nævne alle Transaktionerne om Marmor kirken, om de Sager, der da tabtes ved Nigsretten. Deraf se vi jo, at vi have at tage os i Agt for at give Administrationen frie Hænder med